

Jessen: Naar den sidste aerede Taler har ment, at det var bedst at blive ved de nuværende Forhold, saa tillader jeg mig at bemærke, at jeg troede, at vi fra alle Sider vare bleene enige om, at den Fordeling, der nu finder Sted mellem Kjøbstæderne indbyrdes, er uheldig. Det er for mig det Væsentlige og det ene Væsentlige, at den nuværende Fordelingsmaade afflaffes; men om man da vil gaa ind paa, enten at lade hver Kjøbstad bære sine Udgifter, eller, saaledes som det her er foreslaaet, fordele Udgifterne mellem Amtsraads-kredsen og Amtets Kjøbstæder, eller man vil lade nogle af Udgifterne fordeles over det hele Land, er for mig mindre væsentligt. Jeg vil i saa Henseende gaa ind paa, hvad jeg antager bedst og lettest kan gjennemføres, thi det, hvortil der er en absolut Trang, er, at den nuværende Fordelingsmaade ophører.

Strup: Da jeg har været Medlem af det Udvalg, som isjor behandlede Sagen og foreslog det aerede Thing at vedtage en motiveret Dagsorden, hvorved man opfordrede Regjeringen til at tage Sagen i sin Haand, tror jeg at skylde, om ikke det aerede Thing, saa dog mig selv en kort Udtalelse om, hvorledes min Stilling til det nu af Regjeringen forelagte Lovforslag vil være. Jeg er ganske enig med det aerede Medlem for 10de Kreds (Jessen) om, at den nuværende Fordeling af de her omhandlede Udgifter ikke har ret meget for sig, og at den er temmelig vilkaarlig, idet den fordeler Udgifterne paa et Komplex af Kjøbstæder, som iøvrigt ikke have det Mindste med hinanden at bestille. Men fordi jeg erkjender dette, kan jeg dog ikke gaa ind paa at modtage ethvert andet Fordelingsgrundlag, og navnlig kan jeg ikke modtage det af Regjeringen foreslaaede. Det vil maasse erindres, at der i den Betænkning, som blev afgiven af Udvalget isjor, udtryffeligt var henviset til, at man vilde anse det for at være det Rigtigste, at Delinventudgifterne enten bleve baarne umiddelbart af Statskassen eller ogsaa fordelte paa samtlige Landets Kjøbstæder og Distrikter under Et, medens man antog, at de øvrige Udgifter rigtigt maatte bæres af hver enkelt Kjøbstad for sig. Naar man ser hen til, hvad der er foreslaaet i det foreliggende Lovforslag, tror jeg, at man vil komme meget godt i Overensstemmelse med sig selv, naar man denne Gang negter at gaa ind paa Regjeringens Forslag. Naar jeg siger „negter“, da maa denne Ytring af mig ikke opfattes saaledes, at jeg skulde ville stemme imod, at Regjeringens Forslag gaar til videre Behandling, paa ingen Maade; men dersom Forslaget paa det sidste Stadium kommer til at foreligge i uforandret Skikkelse, saa maa jeg stemme derimod. Jeg vil altsaa stemme for Lovforslagets Overgang til videre Behandling, men jeg vil ikke deri have nogen som helst Erkjendelse af, at jeg skulde kunne slutte mig til det Fordelingsgrundlag, som er foreslaaet

af Regjeringen. Jeg skal ikke komme yderligere ind paa Begrundelsen af, hvorfor jeg ikke kan gjøre det. En saadan turde blive noget vidtløftig, og da jeg forudsætter, at Sagen kommer videre, vil der ogsaa paa et senere Trin blive rig eller i alt Fald tilstrækkelig Leilighed hertil.

Indenrigsministeren: Jeg tillader mig kun at minde det aerede Thing om — navnlig i Betragtning af de Ytringer, der saaldt fra det 2det aerede Medlem fra 9de Kreds (Strup) — at det er i Kraft af en Opfordring fra dette Thing, at det foreliggende Lovforslag er fremkommet. Selvfølgelig anser heller ikke jeg det for at være af overordentlig stor Betydning, hvad der ogsaa ligefrem fremgaar af de statistiske Oplysninger, som ere bleene fremkaldte ved de i saa Henseende ytrede Ansæt, og hvis Tilveiebringelse jo maatte altid er en Fordel. Naar Diskussionen her væsentligt har dreiet sig om det Spørgsmaal, hvorvidt man skulde søge en endnu mere almindelig Fordeling eller endog lade Udgifterne gaa af Statskassen i Modsetning til, hvad der er foreslaaet af Regjeringen, da herfter der jo i saa Henseende ikke egentlig Principstrid, naar man vil holde sig til Principet ganske i Almindelighed; thi det lader sig ikke benegte — og jeg skal for mit Vedkommende gjerne indrømme — at den Omstændighed, at disse Udgifter angaa almengyldige Formaal, naturligt synes at henvisse dem til Statskassen eller i alt Fald til en Fordeling over det hele Land. Det er imidlertid ikke Noget, som er eiendommeligt for disse Udgifter, naar man ikke desto mindre af praktiske Hensyn finder det rigtigt at begrænse Omraadet, thi det turde vel være muligt, at der ogsaa kunde paavises andre ligesaa almengyldige Formaal, som man baade med Hensyn til Administration og Udgifterne har anset det for rigtigt at binde til mindre Kredse. De Grindringer, som findes nævnte og nærmere udviklede i Regjeringens Lovforslag, ere forekomne mig at være af den Betydning, at de ikke burde offers for Hensynet til det rent abstrakte Princip om Statsudgifterne, og jeg kan ikke erkjende, at det aerede Medlem, som først havde Ordet, (Jessen) havde Ret, naar han søgte at reducere dem til det mindst Mulige. Navnlig vil jeg sige, at det her forekommer mig at være en Indvending af ikke ringe Betydning, at Delinventomkostningerne, om de end ere de samme hele Landet rundt, dog ikke ere saaledes bundne ved Lovgivningen, at der jo kan gives dem en noget forskjellig Anvendelse og et noget forskjelligt Omfang gennem den Maade, hvorpaa de blive begrænsede og kontrollerede af Overøvrigheden. Naar der altsaa ikke er Andet, der taler for Ansættelse om den almindelige Fordeling, end det blotte Princip, som ikke paa nogen Maade kan siges at være fastholdt paa mange andre Omraader, saa er det forekommet mig at være en Grindring derimod, som man ikke burde tilføje,